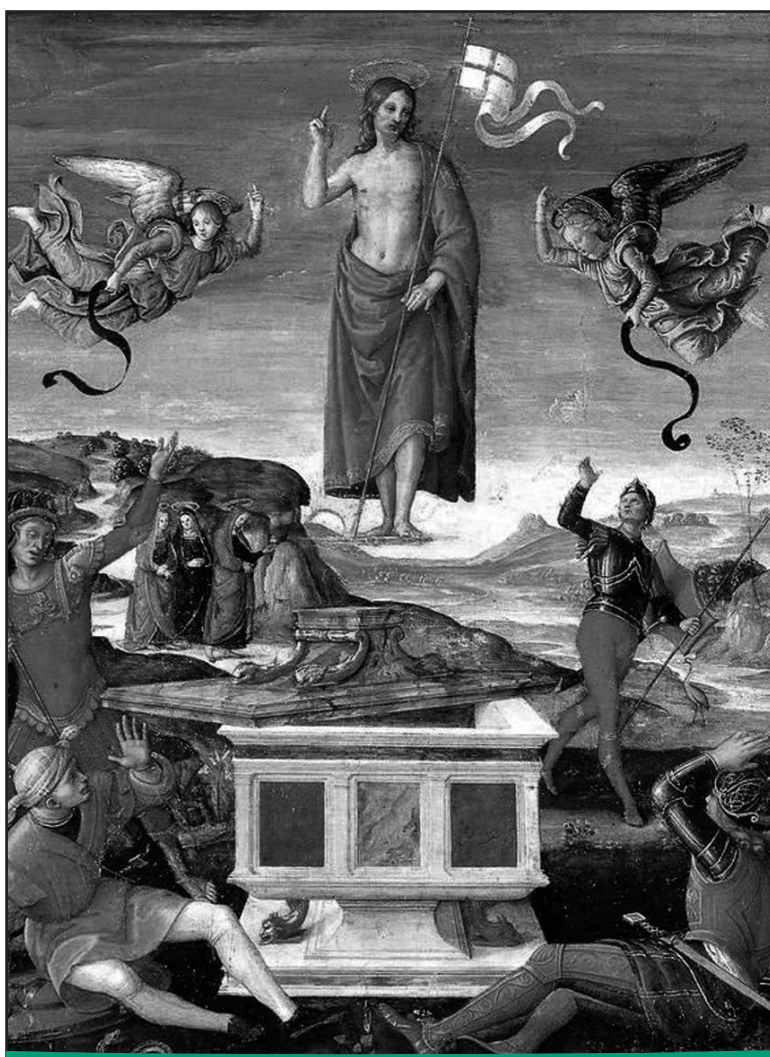

HÁRANG

A Halkirály

■ Egy 21 éves fiatalember kigondolt egy játékot, melyben a céltalan vagy egyszerűen kalandvágó kortársaknak különböző feladatokat, megbízásokat ad és azokat teljesítve léphetnek egyre magasabb szintre, melyeken feltétlen engedelmességet tanúsítva, önmagukban vagy másokban tesznek kárt, mígnem a teljes engedelmességet követve az utolsó szinten meghozzák a legnagyobb áldozatot, öngyilkosságot követnek el. A játék szimbóluma és egyben neve is: Kék Bálna. A virtuális közösség egyre növekedik, oldalhajtásai vannak más-más néven. A kigondolója azt nyilatkozta, hogy nem érez lelkiismeret-furdalást, mert azok, akik öngyilkosságot követtek el a játékmester, a mentor utasítására, azok boldogan haltak meg.

Egy 33 éves fiatalember, 30 évesen elkezdett tanítani és nemsokára tanítványi sereg gyűlt köré, előbb 12, aztán 70 tanítványból álló közösség, aztán távolabbi vidékekről is csatlakoztak hozzájuk, akik már közvetlenül nem ismerték a Mestert. Szimbólumuk szintén egy hal volt, görögül Ichtüs: Jézus Krisztus Isten Fia a Megváltó, amit kis idő után inkább a kereszt váltott fel, hiszen a Mester kereszt-

folytatása a 2. oldalon

■ **Sógor Árpád, a Protestáns Teológiai Intézet ifjúsági lelkipásztora**

„Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék.” Róm. 14, 9

Minden kedves olvasónknak áldott húsvétot kívánunk!

A Halkirály

folytatás az 1. oldalról

halált halt, de manapság az autókra ragasztják a hal szimbólumát a keresztyének. Az idők folyamán többen vállalták a mártírhálát, így tettek bizonyosságot hitükről, Istenükről.

A két történet sok mindenben hasonlít egymáshoz, mégis a leglényegesebb dolgokban különböznek egymástól. A gyilkos játék kitalálója, jóllehet azt állítja magáról, hogy értelmet adott sok céltalan fiatalnak, csak szisztematikusan felőrölte egyéniségüket és gépemberként hajszolta őket az öngyilkosságba. Ezzel szemben Jézus Krisztus, úgy gyűjtött maga köré tanítványokat, hogy azok megőrizhették egyéniségüket. Nem parancsra, de ha a történelmi helyzet vagy a status confessionis úgy követelte, vállalták akár a mártírhálát is.

Több hazugság, csúsztatás is van a Kék bálnás történetben, egyet tudatosan én vittem bele, kicsit azzal a szándékkal, hogy teszteljem az olvasókat, hány ember hiszi el azt, amit valaki magabiztosan állít, még hogyha valótlan is az. A bálna az nem hal, hanem

vízben élő emlős. Minden hal a vízben él, de nem minden vízben úszkáló élőlény hal. Nem mindenki megváltó és üdvözítő, aki megváltást és üdvözülést ígér.

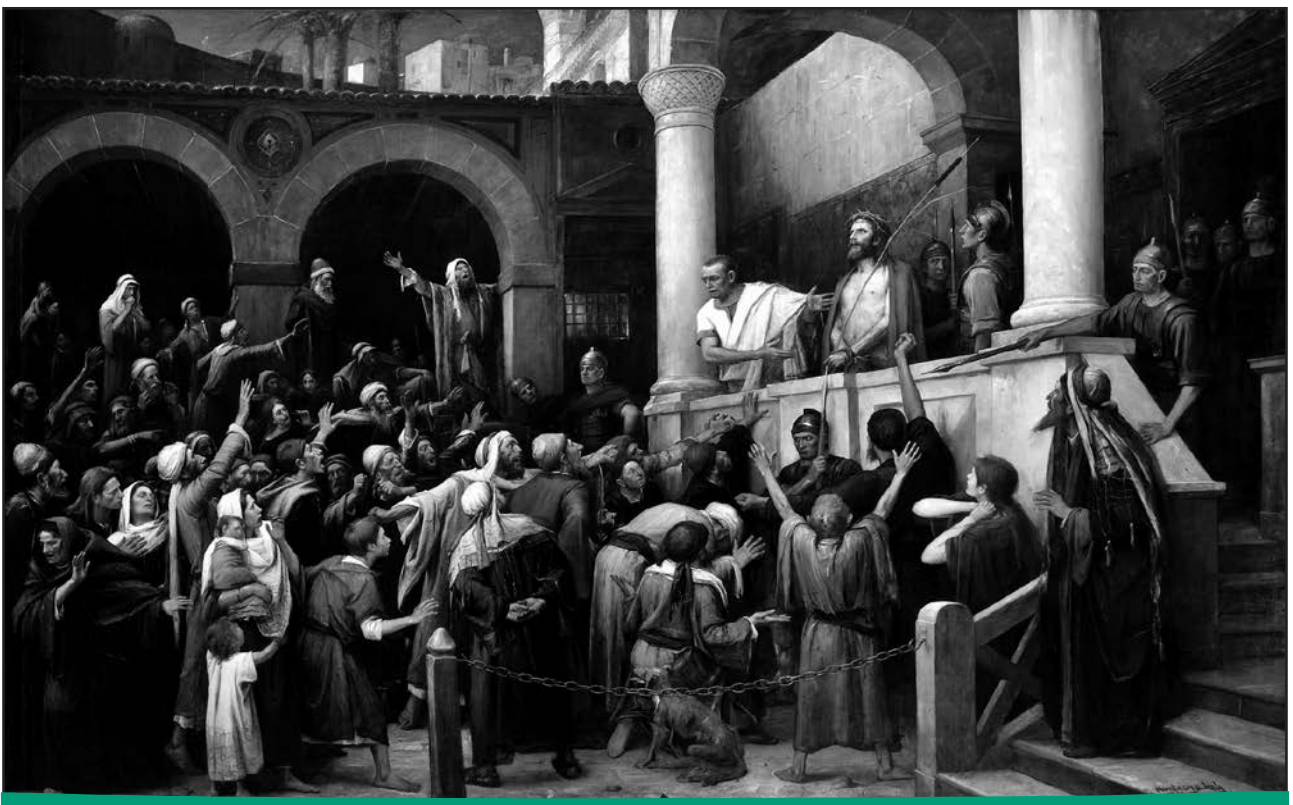
Jézus Krisztus nem másokat küldött halálba, hanem önmagát áldozta a világ bűneiért. A Kék bálna hadművelet, mert játéknak nem játék, ezért egyszerűen agymosás és bűncselekmény. Kitalálója azt bizonyította be, hogy az emberi butaság határtalan és az uralomért, a mások feletti uralomért, hatalomért, az emberek képesek bármit megtenni. Alapigénkben is uralkodásról van szó. Mit jelent az uralkodás? Talán először a negatív zöngéi jutnak eszünkbe, ami a kiszípolozás, a nép megsarcolása. De egy jó uralkodó védelmet, oltalmat, a kibontakozás lehetőségét nyújtja alattvalóinak.

Krisztus azért halt meg, hogy mind élőkön, mind holtakon uralkodjék, vagyis nincs olyan terület, ami fölött ne lenne hatalma.

Az ezt megelőző versekkel, ha élünk az Úrnak élünk, ha meghalunk az Úrnak halunk meg, azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk, ezzel az igével áldott meg Édesapám a lelkésszé szente-

lésemkor. A mai alapige az én olvasatomban az, ami az áldás után következik. Egyik tanítómesteremtől hallottam azt a gondolatot, hogy a mai korok lelkészének egyik, talán legfontosabb feladata az, hogy Isten áldását felismerve az életében, tudja megosztani azt másokkal. Könnyű áldást osztani palástban a szószékről, de a hétköznapi életben meg tudjuk-e osztani másokkal az Istentől kapott áldást? Tudunk-e áldáshordozók, áldottak és áldást megosztók lenni?

Próbáltam egy kicsit utánanézni annak, hogy a tanítványok, az apostolok hogyan prédikáltak, hogyan tettek bizonyosságot hitükről. Hogy osztották meg másokkal az áldást, az isteni üzenetet? Miben rejlett a beszédük ereje? Ahány beszéd annyiféle, még az ismétlődő beszédek között is vannak árnyalati különbségek, de az szinte mindegyiknél közös elem, hogy az aktuális hallgatóságot foglalkoztató témák által próbál kapcsolatot teremteni. Azokról a kérdésekről szól, amelyek foglalkoztatják a jelenlévő embereket. Nem az emberiség nagy kérdéseiről beszélnek, úgy általánosságban, hanem a jelenlévők egzisztenciális kérdéseiről.

Egy másik közös pont ezekben a beszédekben az, hogy amikor elérkeznek a feltámadásról szóló tanításig, bizonyágtételig, akkor ez rendszerint vízvázasztónak bizonyul. Amíg a történelmi eseményekről vagy az Írás magyarázatáról van szó, addig figyelmesen hallgatnak, de a feltámadásról szóló bizonyágtétel általában aktiválja, állásfoglalásra kényszeríti a hallgatóságot. Majd még meghallgatunk, majdnem ráveszel, hogy higgyek, mit cselekedjünk atyámfiai.

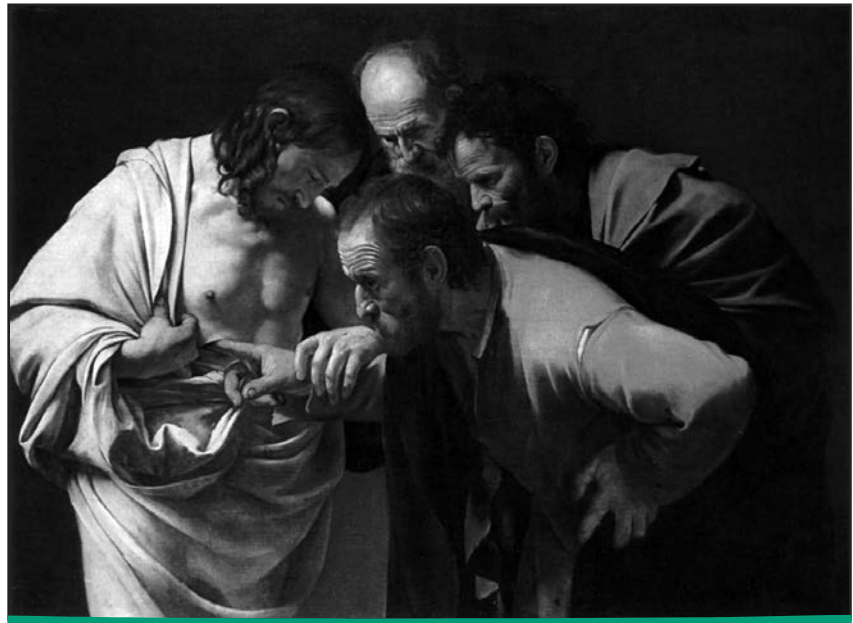
Érdekes módon, a mai alapigénk is egy látszólag érdektelen, de mégis sokakat foglalkoztató kérdéstől jut el egy komoly teológiai tanításig.

Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon, mint élőkön uralkodjék.

...ennek köszönhetően
élhetünk igazán boldogan,
felszabadultan...

És akkor mi van, hol érint engem ez a teológiai tanítás egzisztenciálisan? Elhangzik egy megállapítás, hogy Jézus Krisztus meghalt és feltámadott és megelevenedett, és, ha akarom elhiszem, ha akarom nem. Hogy befolyásolja ez az életemet? Szerintem úgy, hogy a mondat folytatódik, azért történt mindez, hogy élőkön és holtakon uralkodjék. És ez meghatározza az életemet, életviteletemet, hogy mit gondolok arról: ki az, aki uralkodik? Ki az Úr? Mi az én viszonyom ehhez az Úrhoz? Tudom-e átengedni őneki az irányítást életem fölött? Ha tudom, ki az uralkodó, akkor tudom azt is, hogy kire kell hallgassak, ki az, akinek szavára adok.

Aki uralkodik, annak hatalma van: Jézus úgy beszélt, mint akinek hatalma van. De ő ezzel a hatalommal nem élt vissza, nem szállt fejébe a dicsőség, hanem ezzel a hatalommal szolgált és a legjobb áldozatot vállalta.

Aki az új fordítású Bibliát használja, az észrevehette, hogy ott nem ez a hármassorolás van, hanem csak az, hogy meghalt és életre kelt. Károli szerintem nagyon helyesen felbontja ezt a kifejezést két különböző mégis összekapcsolódó fogalomra: feltámadt és megelevenedett. Azért mondom ezt, mert valóban ezt jelenti az eredeti görög szó. Ha csak azt olvassuk, hogy életre kelt, akkor talán még akad olyan, aki úgy értelmezi, hogy magához tért, hogy talán nem is halt meg ténylegesen Jézus, csak tetszhalott állapotban volt a kínzások következtében, de aztán életre kelt. Azt is mondják, hogy a feltámadásról szóló rész csak betoldás. Én is azt mondom, hogy valóban, a feltámadás egy betoldás, egy mennyei nagy betoldás, ami nélkül egy nagy lyuk, üresség tátongna életünkben. Jézus Krisztus halála és feltámadása tölti be, szünteti meg azt a nagy szakadékot, ami Isten és ember között keletkezett.

Jézus nem tetszhalott állapotban volt, hanem ténylegesen meghalt, hogy ténylegesen feltámadhasson és megelevenedjen. Krisztus nemcsak életünkben, hanem halálunkban is Urunk. Van olyan, hogy erről megfeledkeznek emberek és előfordul az, hogy a holtak uralkodnak az élőkön, nem tudnak az élők szabadulni

a befolyásuk alól. De ha tudjuk, hogy akár élünk, akár halunk az Úréi vagyunk, akkor azt is tudjuk, hogy mivel az Úréi vagyunk, ezért élünk és halunk. Az, hogy az Úréi vagyunk, ennek köszönhetően élhetünk igazán boldogan, felszabadultan és halhatunk meg félelem nélkül. Kicsit úgy, ahogy Gyurkovics Tibor írta *Istenem* című versében:

*Nem félek a haláltól.
Megállok veled szemben.
De mikor lesújt rám,
Isten, ölelj meg engem.*

Mi sokszor vagyunk, ha nem is tetszhalott, de *tetszélő* állapotban. Úgy teszünk, mintha élnénk. Megmagyarázzuk, hogy mik a jelei, bizonyítékai annak, hogy még élünk. Gondolkodom, tehát vagyok. Kétkedem, tehát vagyok. Vásárolok, tehát vagyok.

Ha személyes hitvallásunkká lesz Pál apostol bizonyágtétele, életünkben és halálunkban az Úréi vagyunk, akkor kiegészíthető az életbizonyítékok sora ezzel is, hogy mivel az Úré vagyok, hiszek. Hiszek, tehát vagyok. Credo, ergo sum. És ehhez a hitvalláshoz ez a felismerés vezethet el, ha tudom, hogy ő életemben és halálomban is hatalmas Úr.

A Halkirály az nem a bálna, hanem az Ichtüsz. Jézus Krisztosz Theou Hüiosz Szótér. Jézus Krisztus Isten Fia Megváltó. Ámen

Az ünnepi legátus bemutatkozása

■ Szeretettel köszöntöm a gyülekezet tagjait!

A nevem Gábor Tímea Mária, Brassóban születtem és egy gyönyörű székelyföldi faluban Bikfalván (Kovácsna megye) nevelkedtem. A középiskolát a sepsiszentgyörgyi Berde Áron Közgazdasági és Közigazgatási Szakközépiskolában végeztem. Érettségi után a Babeş-Bolyai Tudományegyetem Református Teológiai fakultására iratkoztam be, ahol 2013-ban megszereztem a vallásstanári oklevelet. Jelenleg Isten irántam való kegyelméből a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet III. éves hallgatója vagyok.

Kolozsvár nagyon a szívemhez nőtt, ez nem is csoda, hiszen 2010 őszétől nagyrészt itt élek, emellett a Teológiai Intézet jelenti számomra a második otthon.

Istennek ereje
és szeretete ezek
után mutatkozott
meg igazán

Elmondhatom, hogy életem különleges módon alakult, minden mozzanatában Isten jósága és gondviselése mutatkozott meg, a próbatételek közt és a vidám pillanatokban egyaránt.

Miután szüleimet elveszítettem, édesanyámat hét évesen és édesapámat tíz éves koromban, nagyszüleim neveltek, ameddig ők is a kiszabott ideig tehették. De mielőtt bárki is elkeseredne és sajnálni kezdene ezeket olvasva, elmondom, hogy Istennek ereje és sze-

retete ezek után mutatkozott meg igazán, ugyanis szerető családot rendelt számomra. Egy idős hölgy személyében édesanyámra leltem, aki gyermekének tekintett, minden tőle telhetőt megtett, hogy semmi-lyen ne szűkölködjek, és neki köszönhetem azt is, hogy most itt lehetek.

Igaz az: Isten jobban tudja mi a jó számunkra, ha olykor úgy tűnik is, hogy hallgat, mégis ott van és egyengeti utunkat; életünk nem a véletlen, a sors játékszere, hanem Teremtő és Megváltó Urunk oltalma alatt áll.

A lelkipásztori pályát azért választottam (jobban mondva, hitem szerint: Isten választott engem), mert úgy gondolom így hatásosabb eljuttatni Isten vigasztaló üzenetét minél több csüggedő, reményvesztett, magányos és céltalanul bolyongó lélekhez. Továbbá, hogy Isten iránti hálám jeléül, életemet az ő igéjének hirdetésére szenteljem. Arra törekszem, hogy rászorulókon segítsek erőmhöz és lehetőségeimhez mér-

ten. De legfőbb törekvésem az, hogy Istenhez méltó, hozzá hűséges, és igazságos igehirdető legyek.

Magamról még annyit elmondhatok: szeretek kertészkedni, állatokat gondozni, illetve a tudományágak közül érdeklődéssel tölt el a csillagászat. Szeretek idősekkel beszélgetni, akik elkalauzolnak a régi időkbe, megosztják élettapasztalataikat, tanácsot adnak.

Szabadidőmben nyelvtanulással szoktam foglalkozni, különösen a héber, spanyol és török nyelvek iránt rajongok.

Végül köszönetet szeretnék mondani a szolgálati lehetőségért, hogy a gyülekezet közösségében önökkel együtt ünnepelhetem a feltámadás örömteli ünnepét. Öröömre szolgál, hogy Kolozsvár belvárosi gyülekezetében idén húsvétban én lehetek az ünnepi legátus, és itt is hirdethetem az Úr életet adó igéjét, húsvéti evangéliumát.

Áldott készülődést, majd igazi, tartalmas ünneplést kívánok a gyülekezet minden tagjának!

Beszámoló a gyerek világimanapról

■ 2017. április 2-án csodás vasárnap délutánunk volt. Kolozsvár közepében, a Református Kollégium Dísztermében egyszerre csak különös szelek kezdtek fújni. Idegen és újszerű, barátságos és hívogató fuvalat volt ez. Úgy éreztük magunkat, mint Lucy a *Narnia krónikáiból*, amikor elbújt a szekrényben, és a bundák tömege mögött nem a szekrény hátát, hanem egy új világot fedezett fel. Számunkra is megszűntek a falak, és lélekben elrepültünk a Fülöp-szigetekre, Kovács Edith-Bella vezetésével.

Csodálatos növényvilág látképe tárult elénk. Egyesek a kolozsvári ablakokban csücsülő orchideákra hasonlítottak, mások meg teljesen újak voltak számunkra, mint a *Nepenthes attenboroughii* húsevő növény, amelynek kancsójába még egy patkány is belefér... Ennél már csak a Csokoláde-hegyek ejtettek nagyobb ámulatba minket.

Már meg sem lepődünk azon, hogy ennek a különleges világnak a lakói is rendkívüliek. Színes halak fickándoznak a tengerben, közülük némelyek – akik lassabban úsznak – a piaci asztalokon pózolnak. Rizset, mangót, ananászt, banánt, mindent, mi szem szájnak ingere, megtalálhatsz a piacokon.

A gyerekek életvidámak és barátságosak. Szabadidejükben felpattannak a triciklire, s úgy robnak végig az utcákon. A Jeepney sem egy mindennapi látvány, meg kell hagyni!

Gyönyörű kis világ ez, de sajnos sokan vannak, akik szegénységben élnek, nem engedhetik meg maguknak gyermekeik taníttatását. Évente általában 20 tájfun is végigsöpör az országon, rettenetes károkat okozva. Ezekről hallva, igencsak megesett a szívünk rajtuk, és éreztük, hogy együtt kell Istenhez kiáltanunk értük.

Így alakult át a Fülöp-szigeteken való barangolás istentiszteletté. Dr. Bibza Gábor esperes úr interaktív istentiszteletre invitált minket. A bátor jelentkezők hirtelen szőlőmunkásokká váltak.

Érdekes módon, bár nem egyszerre kezdték el a munkát, a nap végén mindenki ugyanakkora fizetséget kapott. Így értettük meg, hogy Isten előtt egyformák vagyunk. Mindenki ugyanolyan fontos számára.

Isten dicsőítésében segítségünkre voltak: Deák Ildikó vallásánró és gitárcsapata, valamint Vidám Adalbert Richárd. Lelkes gyermekek könyörgésében szárnyalhatott lelkünk Istenhez. Szöllősi Etelka vallásánró Fülöp Csaba segítségével egy aranymondást is a tarsolyunkba helyezett: „Mert sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak.” Mt 22,14.

Amikor már azt hittük, semmi sem tehetné szebbé a napunkat, bejelentették a meglepetés finálét. A Töközi Református Egyházközség *Hangvértel* nevű zenekara örvendeztetett meg bennünket keresztyén dalokkal. Megkoronázták a délutánunkat. Köszönjük szépen!

Elmondhatjuk, hogy a szervezők mindent megtettek lelki-szellemi telíttségünkért. A Díszterem ajtaján kilépve rájöttünk, hogy a testiekről sem feledkeztek meg! Inycsiklandó Mojito és gyümölcsaláta várt bennünket!

Rendkívül hálásak vagyunk Varga Ibolyának, Dávid Tündének, Farkas Erzsébetnek, Köblös Lehelnek, Kovács Zoltánnak, akik besegítettek a finomságok megvásárlásában, cipelésében, előkészítésében.

Köszönjük a Kolozsvári Református Nőszövetség támogatását!

Isten áldása legyen minden segítőkész gyermeknek, akik az alkalom megvalósításában szorgoskodtak!

■ Kovács Edith Bella

A csoda vonásai erdélyi magyar novellákban

Részlet egy hosszabb tanulmányból

■ Talán Demeter Szilárd *Medve-vadászat* című novellájában érződik a leginkább az a légáramlat, amely oly gyakran fut át az erdélyi magyar szerzők prózáin. A csoda légáramlata ez, amely úgy van jelen, hogy a szereplőknek nincs is tudomásuk róla. Számukra ugyanis a csoda teljesen hétköznapi, pontosabban: létállapot, mert folyamatosan a csodák mitikus idején belül élnek, baltával vadásznak medvére, asszonyuknak lólába van, és ebben semmi meglepő nincs. A meglepő csak az, hogy minden irrealitás ellenére, Demeter Szilárd képes arra, hogy a földön, a realitásban tartsa a történetet, ami valamikor a múlt század nyolcvanas éveinek végén zajlik; ám a tanácselnök, a sófőr, a titkár csak háttér a történethez, ami éppen a háttér miatt marad meg a relitás mégiscsak sajátságosan erdélyi talaján.

A csoda felbukkanását általában semmi sem jelzi előre; vagy ott van már, ott lebeg a történet felett, vagy pedig teljesen hétköznapi módon lép be a történet ajtaján.

Az olvasó csak akkor sejtí meg azonnal, hogy csodás elemek is felbukannak a történetben, amikor az a távoli múltban zajlik, mint Szabó Róbert Csaba *A kicserélt város* című novellájában, ahol a kb. XVI. századi Kolozsvár utcáin keresi elveszett tekintet miatt a jólismert város labirintussá válik.

A tekintet csodálatos elvesztésével induló történetet egy másik váratlan esemény zárja le, teszi kerek egészzé: Vélis Simon anélkül, hogy tudná, mégiscsak eljut saját házába, ahol egy kádban

várja, hogy tekintetével együtt elveszett emlékei is visszatérjenek.

Az olvasó azonnal a történet belső, mágikus körébe kerül György Attila *A boszorkányok feltámadása* című kötetének talán legsikerültebb darabjában, a kilencvenes évek közepe táján mitikus hírnévre szert tevő novellában.

A boszorkány kinek méz és virágneve volt nem Erdélyben játszódik ugyan, mégis az erdélyi gótika komor árnyait idézi, némi Eco-s visszhangokkal fűszerezve. A két inkvizitor: Sprenger és Institoris szemben találja magát az ártatlansággal, amelyet a boszorkánysággal vádolt Violetta Honig Blum személyesít meg. A boszorkányüldözés lendületében a lány ellen elkövetett bűnük azonban csak a Karácsony másodnapján bekövetkező csoda által válik számukra is teljesen egyértelművé, amikor: „A környéken mindenhol súlyos, olajosan fénylő cseppek és vérvörös valamint lila virágok hullottak az égből a szűz hótakaróra: méz és virágosó esett azon a napon.”

...ott van már,
ott lebeg
a történet felett...

Szerzőink szívesen kötik a csoda bekövetkeztét valami építményhez; városhoz, mint Szabó Róbert Csaba, toronyhoz, mint Vida Gábor, vagy György Attila egy másik *A torony* címet viselő

szövegében. Így van ez Murányi Sándor Olivér esetében is. *A jel* című prózájában egy apró, hegyi kápolnában történik meg az átváltozás a jól szituált szülők egyszerű gyermekének egyszerű lelkében. Elhagyja mennyaszonyját, korábbi életét és fenn marad a hegyen egy belső hang miatt, amire nem talál magyarázatot: „Nyolc év elteltével még mindig nem tudta megmagyarázni, milyen hang hívta akkor, azon az őszi estén, de nem is ez volt a lényeg.”

Fontos a fenti idézet utolsó mellékmondata: „de nem is ez volt a lényeg”.

Az erdélyi prózáírók jelentős hányada örömet leli abban, hogy a történetet, vagy az igazi történetet **ne** mondja el.

Ez történik Orbán János Dénes *A Dargli* című novellájában (lásd Székely Csaba elemzését e témában), Vida Gábor számos írásában, ahol a főszereplő visszavonul, az elbeszélő feladja mindenhatóságát, akár a *Torony emelkedőben* építészé, aki: „csak annyit tudott mondani, hogy ilyen nincs”.

Az el-nem-mondás legjelesebbje Erdélyben kétségtelenül Molnár Vilmos, aki rövidprózáinak jelentős részét éppen erre: az el-nem-mondásra alapozza. Ezért van, hogy írásait folyamatosan a titok, a titokzatosság, vagy éppen a csoda légköre veszi körül. Az elbeszélő így módon történő, folyamatos, konok visszavonulása azonban derűsen, minden komor felhang nélkül történik. Az el-nem-mondás miatt a történet nem veszít lendüle-

folytatása a 8. oldalon

■ Karácsonyi Zsolt

Virágvasárnap, konfirmáció

■ A kétéves konfirmációi felkészítőt követően a régi rendnek megfelelően idén ismét virágvasárnap került sor gyülekezetünkben a konfirmációra. A szombat esti kikérdezésen Fazekas Zsolt lelkipásztor prédikációjának alapigéje (1Kor 11,27-29) alapján az önvizsgálat és bűnbánó lelkület fontosságáról beszélt. A gyülekezet és egyben a fiatalok számára is nyilvánvalóvá vált az ige alapján, hogy milyen lelkülettel vár minket Isten minden alkalommal a szeretet asztalához. Az ígéhirdetést követően kezdetét vette a Heidelbergi Káté kérdés-feleleteinek a kikérdezése. A kikérdezésen 7 fiú és 5 lány tett bizonyosságot hitéről a Heidelbergi Káté kérdéseire adott válaszok alapján. A vasárnapi ünnepi istentiszteleten Dr. Kolumbán Vilmos teológiai tanár hirdette az ígét Jn.12, 12-19 versei alapján a virágvasárnapi üzenetről, valamint

hitünk folyamatáról, életünk stádiumairól, kitekintve így nagypéntek, húsvét és pünkösd ünnepeinek a jelentőségére.

A konfirmációi fogadalomtétel után Fazekas Zsolt parókus lelkipásztor végezte az úrvacsorai agenda szolgálatot, majd a konfirmáló fiatalok először vettek úrvacsorát, ezt követően pedig a gyülekezet is az úrasztalához járult.

Az istentisztelet végén a konfirmáló csoport nevében Váradi Tímea mondott köszönetet, majd a fiatalok átvették a konfirmációi emléklapot, a Kolozsvári Egyházmegye Templomai című fotóalbumot, illetve az ifjúsági csoport részéről egy szál virágot és meghívót az ifjúsági alkalmakra.

■ *Köblös Lehel*

2017-ben konfirmációi fogadalmat tettek

„Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk.” Zsid 10,24.

1. Bobocea Erik Alin	5. Kolumbán Imre Ákos	9. Soós Richárd Róbert
2. Bucsa Róbert	6. Pándi Aliz	10. Székelyhídi Gábor Lóránd
3. Fazekas Gergő	7. Rácz Szabolcs Attila	11. Tasnádi Kinga Ivett
4. Győri Beatrix Johanna	8. Simó Orbán Zsófia	12. Váradi Tímea

ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK

Farkas utcai templom

Húsvét I. napja:

- de. 9 óra: Fazekas Zsolt (úrvacsoraosztás)
- de. 11 óra: Fazekas Zsolt (úrvacsoraosztás)
- du. 18 óra: Gábor Tímea Mária (úrvacsoraosztás)

Húsvét II. napja:

- de. 10 óra: Gábor Tímea Mária
- du. 18 óra: Gábor Tímea Mária

Húsvét III. napja:

- de. 10 óra: Köblös Lehel
- du. 18 óra: Kovács Edith Bella

Györgyfalvi úti templom

Húsvét I. napja:

- de. 10 óra: Gábor Tímea Mária (úrvacsoraosztás)

Húsvét II. napja:

- de. 10 óra: Fazekas Zsolt

Húsvét III. napja:

- de. 10 óra: Kovács Edith Bella

Szent Kamill-otthon

Húsvét I. napja:

- 12 óra: Gábor Tímea Mária (úrvacsoraosztás)

A csoda vonásai erdélyi magyar novellákban

folytatás a 6. oldalról

téből – épp ellenkezőleg: ez a molnárvilmosi próza egyik fő mozgatórugója.

Például: „Timothy O’Conner is abbahagyja a harcot. Erős személyes oka van erre, sohasem derül ki, hogy mi.” – írja *A tökéletesség megkísértésében*.

A történet olykor teljesen mellékessé válik, mint *A cselekmény elhanyagolása* című szövegben, máskor, mint a *Titkos történetben*, éppen az elbeszélés tárgyát fedi örök homály. A szereplők kiléte is a lehető legnagyobb homályban marad, a főhősről is csak annyit tudunk meg, hogy ő: „az illető, akiről szó van”.

„Mindenki vár valamire. Mindig valami másra.” – írja első kötetének fülszövegében Molnár Vilmos. Éppen ez a „valami más” teszi izgalmasá az eddigi molnárvilmosi műveket a csodákban még reménykedő, vagy éppen kételkedő olvasók számára.

Személyi jövedelemadó felajánlása

■ Az idén is éves személyi jövedelemadójának 2%-át fordíthatja nem kormányzati szervezetek támogatására, így egyházak vagy nonprofit, civil szervezetek támogatására.

■ Tisztelettel és szeretettel kérjük a gyülekezet tagjait, támogatóinkat, hogy ajánlják fel személyi jövedelemadójuk 2%-át egyházközségünknek! A www.farkasutca.ro oldalról letölthető űrlapot csupán a személyes adatokkal szükséges kitölteni és aláírni, hiszen az egyházközség adatai megtalálhatók benne. Amennyiben nem sikerül egyházközségünk honlapjáról letölteni a típusnyomtatványt az letölthető az Adó- és Pénzügyi Hivatal honlapjáról vagy igényelhető a lelkészi hivatalban.

■ A kitöltött űrlapot le lehet adni a Lelkipásztori Hivatalban, ahonnan a megbízottak időben eljuttatják az Adó- és Pénzügyi Hivatalhoz, vagy pedig személyesen is le lehet adni az Adó- és Pénzügyi Hivatalban.

■ **Az űrlapok leadásának határideje: 2017. május 25.**

Húsvéti ünnepi legátusunk Gábor Tímea Mária III. éves teológiai hallgató.
Fogadjuk szeretettel szolgálatait, és adományainkkal támogassuk tanulmányait!